

Tóth Andrea

Interjú „Az év fiatal könyvtárosá”-val és „Az év fiatal könyvtárosa” pályázat Kovács Máté Alapítvány különdíjasával

*2016 júliusában a „királynék városa”, Veszprém adott otthont a Magyar Könyvtárosok Egyesülete 48. Vándorgyűlésének, ahol átadták a tebetséges ifjú kollégák munkáját elismerő díjakat is. A Magyar Könyvtárosok Egyesülete és az Informatikai és Könyvtári Szövetség **Gergely Gyöngyvér Ildikónak**, a Gödöllői Városi Könyvtár és Információs Központ munkatársának ítélte az „Az év fiatal könyvtárosa” díjat. „Az év fiatal könyvtárosa” pályázatra beérkezett pályaművek közül **Rózsa Dávidnak**, a Központi Statisztikai Hivatal Könyvtár főigazgató-behettesének dolgozata pedig a Kovács Máté Alapítvány különdíját nyerte el. Az alábbi beszélgetésekből ismerhetjük meg jobban a két tebetséges fiatal.*

GERGELY GYÖNGYVÉR ILDIKÓ

„Úgy gondolom, saját magam fejlesztése nagyon fontos”

- *Hogyan nyerted el a díjat? Az olvasók kedvéért röviden összefoglalnád a pályázatod tartalmát?*
- 2015-ben a *Művészetek kerti*e elnevezésű gödöllői tematikus évhez kapcsolódva alkottuk meg fiataloknak az *Olvasók diadala* online geolokációs olvasásfejlesztési játékunkat. A pályázati anyagom¹ főleg a weboldal kialakításáról, annak elemzéséről szól, valamint arról, hogyan tudjuk ennek a korosztálynak az érdeklődését felkelteni az olvasás iránt úgy, hogy közben digitális eszközöket használunk.
- *Mióta dolgozol könyvtárosként? Hogyan választottad ezt a szakmát?*
- 2011 tavaszán kezdtem el dolgozni a Gödöllői Városi Könyvtárban. Informatikus könyvtáros – művelődésszervező szakon végeztem a Szent István Egyetemen, a szakdolgozatomat informatikai témában, könyvtári weboldalokról írtam. Az informatika és a könyvek mindig nagyon fontosak voltak számomra, ezért választottam ezt a szakot.

– *Bemutatnád néhány mondatban a könyvtárat, ahol dolgozol? Melyik részlegben dolgozol, mi a szélesebb munkaterületed?*

– A Gödöllői Városi Könyvtár és Információs Központ 2002-ben költözött az új épületébe, ami hármass funkciókat tölt be, egyszerre hagyományos könyvtár, információs szolgáltatásokat nyújtó korszerű intézmény és a gödöllőiek kedvelt találkozóhelye. 2011-ben, amikor megkezdtem a munkám, a felnőtt tájékoztatásba kerültem, amit kifejezetten szerettem. 2013 tele óta az InfoPont tájékoztatásban is részt veszek, itt már a folyóiratokkal és a digitális dokumentumokkal foglalkozom többet, így kicsit távolabb kerültem a könyvek világától. Emellett az informatikai csoportot erősítem, és a könyvtár grafikai munkáit egyik kollégámmal együtt csináljuk. A plakátok és a szóróanyagok készítése mellett a könyvtár webes megjelenésének előállítására is nagy részben az én feladatom. Negyedévenként informatikai tanfolyamokat tartok nyugdíjasoknak.

– *Melyik a legkedvesebb könyvtári munkád?*

– Szinte minden évben készültünk valamilyen nagy rendezvénnyel vagy kiállítással. Így 2013-ban a *Szevaszsiós kiállítás*, 2014-ben a *Ne félj babám nem megyek világra*, 2015-ben az *Olvások Diadala*, 2016-ban pedig a *10 kicsi pelikán* online városismereti játékunk foglalta le sok időmet, energiámat, ezek során főleg informatikai, grafikai, kiadványszerkesztői feladatokat láttam el. Az ilyen projektekben való részvétel okozza a legnagyobb örömet a számomra.

– *Melyik a legemlékezetesebb élményed a könyvtárról?*

– Tizenhárom évesen kezdtem el járni folyamatosan a könyvtár régi épületébe olvasni és internetezni. Akkor még nagyon kevés számítógép volt, és már előre egy héttel jelentkezni kellett ahhoz, hogy a nekem megfelelő időpontban tudjak internetezni. Minden alkalmat izgatottan vártam, mert mindig valamilyen érdekes információhoz jutottam az akkor még igazán kezdetleges weboldalakon keresztül.

– *Mely területek érdekelnek még? Mivel foglalkozol a könyvtárosi munkán kívül?*

– Általános iskolás korom óta foglalkoztat a rajzolás, a grafika, valamint a fotózás, videózás, ezért ez irányú tudásaimat is kihasználom és fejlesztem a könyvtár falain kívül és belül egyaránt. Valamint, ha tehetem, minél többet utazok, szeretek új helyeket felfedezni, azokat megörökíteni.

– *Milyen terveid vannak?*

– Úgy gondolom, saját magam fejlesztése nagyon fontos, így szeretnék a későbbiekben webfejlesztést tanulni, ami minden területen nagyon hasznos.

– *Hogyan látod a könyvtárak jövőjét?*

– Nagyon szeretek e-könyvet is olvasni, remélem, nemsokára elkészül egy egységes, könyvtárak számára használható felület, ahol lehetőség adódik a digitális dokumentumok kölcsönzésére is. Valamint remélhetőleg önkiszolgáló rendszer segítségével fog működni a könyvkölcsönzés, visszavétel és egyéb adminisztráció.

– *Álmaid könyvtára milyen lenne?*

– Nekem nagyon tetszenek azok a könyvtárak, ahol kis modern kuckókat alakítanak ki, ahol el lehet bújni olvasni, pihenni és akár aludni is egy picit.

– *Ha a mesebeli tündér teljesítené három kívánságodat, melyek lennének azok?*

– Szívesen mennék egy világszerte utra, úgy, hogy tengernyi időm van. A harmadik kívánságom pedig az lenne, hogy olyan agyam legyen, ami minden tudást felszippannt.

– *Köszönöm a beszélgetést, és további sok sikert kívánok!*

RÓZSA DÁVID

„A könyvtárosság nálunk családi hagyomány”

– *Az olvasók kedvéért röviden összefoglalnád a pályázatod tartalmát?*

– Az általam választott téma a hazai szakirodalom egyik legelhanyagoltabb területe, amely – hogy némi képzavart csempésszek az interjú elejére – régóta az utcán hevert, eléggé magára hagyatva. A *Szakkönyvtár a holnap batárán*² című dolgozatban a szakkönyvtárügy helyzetének áttekintését kezdtem meg három (nemzetközi, hazai és „háztáji”) szinten. Magyar, angol, német és francia nyelvű források, illetve itthoni könyvtárlátogatások és konzultációk alapján bemutatom az új és küszöbön álló trendeket, a megújuló, megújítandó szolgáltatásokat, a különféle jó gyakorlatokat, az egymás mellett létező, de egymásról sokszor mit sem tudó könyvtártípusok gazdag világát. A maximális ötven oldalas terjedelemben mindez csak vázlatosan fért bele, ezért a közeljövőben egy jóval részletesebb változatot is publikálok cikksorozat formájában. Ennek kismonográfiává történő bővítését és megjelenítését is tervezem.

– *Mióta dolgozol könyvtárosként? Hogyan választottad ezt a szakmát?*

– A könyvtárosság nálunk családi hagyomány. Minden nagyapámmal, Rózsa Györggyel kezdődött, aki rövid életű diplomáciai karrierjét és politikai okból történt bebörtönzését követően választotta ezt a hivatást. 1951-től a Népkönyvtári Központ, 1954-től a Magyar Tudományos Akadémia (MTA) Közgazdaságtudományi Intézetének könyvtárában dolgozott. 1960-tól 1996-ig az MTA Könyvtárát, közben néhány évig az ENSZ genfi könyvtárát vezette.³ Második felesége, Nyireő Éva a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár (FSZEK), az MTA Könyvtára, az Országos Műszaki Könyvtár és Dokumentációs Központ (OMKDK), a Magyar Nemzeti Galéria Könyvtára és az Országos Széchényi Könyvtár munkatársaként dolgozott. Nagyapám unokatestvére, Szilágyi István 1953 és 1997 között az Egyetemi Könyvtár tájékoztató könyvtárosa volt. Édesapám 1973-ban rövid ideig *Bulletin Analytique de la Technique Hongroise* címmel szerkesztett folyóiratot az OMKDK-ban, és 2009-ben, Sebestyén György témavezetésével könyvtártudományból doktorált. Apai nagybátyám, Mihály pedig 1976-tól néhány évig az Országgyűlési Könyvtár dokumentátoraként szemlélte a külföldi szakirodalmat. Ilyen családi „körtörténettel” számomra természetes volt, hogy *nem* leszek könyvtáros, és másik, kevésbé „eleve elrendeltnek” tűnő pályát választok. Már gyerekkoromban megfertőződtem a történelem szeretetével; általános iskolásként például az egyik nyári szünetben – Ernst Gombrich nyomán – rövid összefoglalót kompiláltam az ókor történetéről. Legigazibb alma materem, a Fazekas Mihály Fővárosi Gyakorló Gimnázium társadalomtudományi tagozatán emelt szinten tanultuk a történelmet osztályfőnökünkötől, Jóvér Bélánétól, aki óráin és a fakultációs beszélgetéseken messze túllépett a tankönyvek papírízű eseménytörténeti szemléletén, és az összefüggések felismertetésére, a miértek keresésének izgalma helyezett a hangsúlyt. Végzősként ő készített fel az országos középiskolai tanulmányi verseny döntőjére is. Évekkel később, amikor megszereztem a történelem szakos bölcsészdiplomát, édesanyám győzött meg arról, hogy mégis folytassam a családi tradíciót, és próbáljak meg bekerülni egy tudományos nagykönyvtárba, ahol akár a kutatásra is lehetőségem nyílhat. Két intézménybe adtam be az önéletrajzomat, és mindkettőtől állásajánlatot kaptam; végül az döntött a Központi Statisztikai Hivatal (KSH) könyvtára mellett, hogy itt teljes,

nyolcórás munkaidőben helyezkedhettem el. 2010-et írtunk ekkor. Három évvel később végeztem el a könyvtár szakot Szegeden.

– *Bemutatnád munkahelyedet és ottani tevékenységedet?*

– A KSH Könyvtár az ország egyik legrégebbi és legnagyobb szakkönyvtára, amely hivatali és tudományos funkciói mellett kiadói és – Nemes Erzsébet két főigazgatói ciklusa óta egyre határozottabban – közművelődési tevékenységet is végez. Nyilvános közgyűjteményként 1897 óta áll az olvasók szolgálatában, 2012 januárjától minden magyar és európai uniós állampolgár számára lehetővé teszi a kölcsönzést. Jó ideje az Országos Dokumentum-ellátási Rendszer legtöbb kiadványt küldő könyvtárai közé tartozik. Eddig a tények nagyon röviden.⁴ Amit a helyhez fűződő viszonyomról szintén röviden elmondhatok, az az, hogy én itt otthon érzem magam, és ez nem holmi harmatos frázis. A hivatal óvodáskoromtól része az életemnek, hiszen apám 1986 és 2007 között a Népszámlálási Főosztály munkatársa volt. „Kicsiben”, a könyvtárban, és „nagyban”, a hivatalban is kitűnő kollégák vesznek körül. Inspiráló egy nagy ívű történet részesének lenni; gondolni és tovább építeni Keleti Károlytól Jekelfalussy Józsefen, Vargha Gyulán és Buday Lászlón át Andorka Rudolfig a kiváló statisztikusok, és Findura Imrétől Dányi Dezsőn, Walleshausen Gyulán, Bibó Istvánon és Kápolnai Ivánon át Körmendi Gáborig a nagyszerű könyvtárosok örökségét. Irányító hatóságunk, a KSH nemcsak rokonszenvvel figyel, de kifejezetten támogatja is törekvéseinket.

Itteni pályafutásomat az olvasószolgálaton, Lencsés Ákos keze alatt kezdtem. Elsősorban szakfőiskolai tanítással foglalkoztam, részt vettem a kölcsönzésben – két hónapig a könyvtárközi kölcsönzésben is –, és hamarosan könyvtárbemutatókat és hivataltörténeti előadásokat is tartottam. Ákosnak köszönhetően kerültek kezembe azok a források, amelyek alapján elmélyedhettem a statisztika történetében. Több személyi bibliográfiát is készítettem, készítettünk ebben az időben. 2012-re tehető a magyar vonatkozású statisztikai hivatkozások gyűjtésének megkezdése. 2013 elején a nyugdíjba vonult Nemes Erzsébet főigazgatói székét Fülöp Ágnes vette át; ekkor megbízást kaptam a Történeti Kutatási Osztály megüresült vezetői posztjára. Ebből nőtte ki magát 2014-re a Kutatástámogató és Statisztikatörténeti Főosztály. Ide tartozik folyamatosan gyarapodó kéziratárunk, itt készülnek a könyvtári kiadványok (köztük *A statisztika története* és a *Magyarország történeti helynévtára* című sorozat kötetei, valamint az általam főszerkesztett *Nemzetközi Statisztikai Figyelő* című negyedéves elektronikus folyóirat), mi felelünk a digitalizálásért és a szakmai szempontból releváns tanulmánykötetek analitikus feltárásáért. 2013 novemberétől főigazgató-helyettesként is tevékenykedem. E minőségemben a vezető munkájának segítése mellett a könyvtári marketing felügyelete, az intézményközi kapcsolatok kiépítése és gondozása, végül a szakmai konferenciák szervezése tartozik a feladatkörömhöz. Ezen a téren a 2016. március 29-ei *Szakkönyvtári seregszemle 2016* című rendezvényünket tartom a legfontosabb munkámnak.

– *Melyik a legkedvesebb munkád?*

– Azokat a munkákat szeretem a legjobban, amelyek során többek együttes gondolkodásából, együttes erőfeszítésének eredményeként jön létre, épül fel valami. 2014-ben ilyen volt a *Portrék a magyar statisztika és népeségtudomány történetéből* című életrajzi lexikon.⁶ Talán nem érzelkelem rosszul, hogy ezzel a kötettel mintha felkerültünk volna a mainstream tudományosság térképére: ilyen típusú szakkönyvek esetében viszonylag rövid idő alatt szokatlanul nagyszámú értékelés látott napvilágot a könyvtári, a statisztikai és a társadalomtörténeti szaksajtóban, és foglalkozott vele a *BUKSZ*, a *Magyar Tudomány* és az amerikai *Hungarian Cultural Studies* is. Megemlékez még egy sokunk által dédelgetett projektet.

Tavaly óta, könyvtárosok és statisztikusok együttműködésével adjuk ki a már említett *Nemzetközi Statisztikai Figyelőt*, amelynek megjelenítése szívügyem. Szerencsére nagyon igényes, profi munkatársak vesznek körül, és Pásztor Angelika személyében fantasztikus, minden részletre odafigyelő helyettesem van.

– *Melyik a legemlékezetesebb élményed a könyvtárról?*

– Hat, meglehetősen intenzív év alatt elég sok „leg” felhalmozódott. 2014 különösen sűrűre sikeredett. Az életrajzi lexikon elkészítésével – itt nem részletezendő okokból – rohamtempóban kellett haladnunk. Bő egy év alatt újragomboltuk a túl szűknek bizonyult kabátot (a szócikkek száma az eredetileg tervezett kétszeresére, a terjedelem négyszeresére nőtt), elvégeztük a forrásfeltárást, megírtunk kétszáz új és javítottunk ugyanannyi régebbi biográfiát, lektoráltattuk, olvasószerkesztettük és tördeltük, majd megjelentettük a kész anyagot. Százak segítettek a munkánkat; iratok, fényképek, emlékek tömege zúdult ránk, és mindeközben rövid időre összeállt egy kis kutatócsapat is, amelyet Kovács Csaba kollégám szervezett meg és irányított. (Ennek egyik ifjú tagja ma már kéziratárunk munkatársa.) Ugyanez év nyarán zajlott le nagy folyóiratraktár-rendezési projektünk, amelynek során több ezer folyóméternyi dokumentumot mozgattunk meg központi és törökbálinti raktárunkban. Ennek motorja a polcozást, pakolást, rukkolást rendíthetetlenül végző raktári csoport volt, de a könyvtár összes szervezeti egységéből részt vettünk a másfél hónapig tartó munkálatokban.

– *Mely területek foglalkoztatnak még? Mivel foglalkozol a szakmai munkán kívül?*

– Nem biztos, hogy egészséges, de a munkahelyen kívül is nehezen akaródnék elszakadni a könyvtártól. Nem is igen szeretek szabadságra menni. Ha a szűkebb szakmától mégis picit odébb lépünk, azért elég sok (tulajdonképpen túl sok) minden érdekel. Főleg történet- és társadalomtudományi monográfiákat, klasszikusokat, XX. századi és kortárs szépirodalmat, naplókat, levelezéseket és visszaemlékezéseket olvasok. Írni is nagyon szeretek, de ennek (nézőponttól függően sajnós, vagy nem sajnós) relatíve kevés nyoma van ahhoz képest, amennyit magamtól elvárnék. Esterházy Péter mondta a *Mindentudás Egyetemén* tartott előadásában, hogy egy nap folyamatos írás, majd másnap a teljes szöveg törlése két nap hasznos munka. Nos, én a törléssel már egészen jól állok.

2009 óta aktíván wikipédiázom. A nagyapámról szóló szócikk megírása miatt regisztráltam, mert zavart, hogy az összes Rózsa György-link a televíziós műsorvezetőre mutat. Aztán elkezdtem rendbe rakni a cikk környezetét; helyesírási hibákat, pontatlan adatokat, kategóriákat javítottam; majd jöttek sorban a könyvtáros- és tudóscikkek, a művészeti és egyéb tárgyszóbookok. És mire feleszméltem, húszezer szerkesztés fölött jártam. A dualizmuskori magyar függetlenségi politika magányos, nagy alakjáról, Mocsáry Lajosról készült szakdolgozatom is Wikipédia-szócikk formájában vált szabadon hozzáférhetővé.

Nagy szenvedélyemhez, a moziba járáshoz a Fazekas könyvtárán keresztül jutottam el: gimnazistaként addig-addig lapozgattam *A film krónikáját*, míg bele nem szerettem a némafilmekbe. Hosszú évekig az Örökmozgó állandó vendége voltam; Lang, Murnau, Pabst, Eisenstein és D. W. Griffith művei mellett árnyjátékokra, húszas évekbeli holland és jugoszláv dokumentumfilmekre is beültem. (Ezt az öcsém kárörvendő megjegyzések kíséretében gyakran a fejemre olvassa.) A kurrensebb darabok közül is jóformán mindenre nyitott vagyok. Szintén remek kikapcsolódást jelent a társasjátékozás, amelyet heti-kétheti rendszerességgel, baráti társaságban űzök. Ami a különféle sportokat illeti, ezeket évtizedek óta nagy lelkesedéssel és korlátozott szakértelemmel művelem. A tenispályán fineszés, de kevésbé atletikus, ráadásul reménytelenül hullámzó színvonalú alapvonaljátékot nyújtok, a Marczibányi téri focipályán pedig, ahová keddenként a hivatal valamennyi

részlegéből kijárunk, afféle kiérdemesült lesipuskásként igyekszem a lehető legkevesebb futással abszolválni egyetlen szóba jöhető feladatomat, a gólszerzést (esetemben inkább -találást).

– *Milyen szakmai terveid vannak?*

– Ha a személyes pályámra kérdezel, legközelebbi tervem a pécsi demográfiai doktori program megkezdése, majd eredményes és minden érintett számára boldogító folytatása. A KSH Könyvtárban a minőségbiztosítási projekt kellős közepén járunk, itt még elég sok feladat áll előttünk. Erősen ambicionálok, hogy az intézményünk fedele alatt összegyűlt fiatal történészközösség valódi műhellyé kovácsolódjon, és a szűken vett statisztikátörténet, valamint a történeti helynévkutatás mellett a népesség-, a társadalom- és a művelődéstörténet területén is figyelemre méltó eredményeket produkáljon. Ez jelentené a továbbélését annak a történeti statisztikai kutatócsoportnak, amelyet hajdan többek között Dávid Zoltán, Fügedi Erik, Perjés Géza és Tóth Tibor neve fémjelzett, és amelyről nemrég Faragó Tamás írt monográfiát *Három évtized* címmel.⁷ Ha szélesebb perspektívában értelmezem a kérdést, számos tennivalót látok hivatásunk környékén. A könyvtári szférára általában, de a szakkönyvtárra különösen igaz, hogy láthatatlanságát, szuboptimális hatékonyságát a közös gondolkodás, tervezés és az összehangolt cselekvés hiányának is köszönheti. Összevissza digitalizálunk, a szabványosítás dicsőségére és az észszerű munkaszervezés jegyében mind bibliográfiai leírást készítünk (és mind másfélet) ugyanarról a dokumentumról, egyszerre heten-nyolcan tárjuk fel analitikusan ugyanazt a tanulmánykötetet, és a könyvtári statisztikai adatszolgáltatáskor is más és más alapelveket tartunk követendőnek. Arról a képtelen helyzetről se feledkezzünk el, hogy a tizenegy országos szakkönyvtár hétféle integrált könyvtári rendszert használ. Nos, többek között az ezekről a kérdésekről folyó diskurzusokba szeretnék bekapcsolódni, ahol pedig ilyenek nincsenek, ott szorgalmazni mielőbbi megkezdésüket. Az intézményközi párbeszéd megerősítésének szándékával hívtuk össze idén januárban Kovácsné Koreny Ágnessel, a FSZEK, és Horváth Istvánnal, az Országos Idegennyelvű Könyvtár főigazgató-helyettesével az országos szakkönyvtárak vezetőit.

– *Hogyan látod a könyvtárak jövőjét?*

– Arra a dokumentum-, információ- és kutatásiadat-gyűjtő, -feltáró, -rendszerző, -archiváló és -szolgáltató funkcióra, amelyet a könyvtárosok ellátnak, az emberiség történetének minden korszakában szükség volt. Meggyőződésem, hogy ez így is marad. Ehhez képest másodlagos kérdés a tartalomhordozó típusa, anyaga, és az is, hogy a szolgáltató intézményt könyvtárnak, információs központnak, dokumentációs központnak vagy infotékának nevezzük-e. (Az én szívemhez persze a könyvtár áll a legközelebb.)

Sokkal nagyobb problémának látom a közgyűjteményügy végletes alulfinanszírozottságát. A szakkönyvtárak, különösen a budapesti székhelyű országos szakkönyvtárak ezen a téren is kifejezetten rosszul állnak, hiszen a közép-magyarországi régióra egyetlen fillér európai uniós támogatás sem jut. Nem nagyon beszélünk róla, de a könyvtárakból is megindult az elvándorlás, amire rásegít az általános, a közszférát és a forprofit szektort egyaránt sújtó munkaerőhiány. A pályakezdőket lehetetlen megtartani a – nyelvvizsgapótlékkal együtt – százezres nettó fizetésért; a huszonévesek sorra hagyják el hivatásukat, hogy inkább olyasmivel foglalkozzanak, amivel meg tudják alapozni az egzisztenciájukat. Ha bevezetik az életpályamodellt, annak nemcsak a könyvtárban eltöltött évtizedeket kellene honorálnia, hanem a kiemelkedő teljesítményt is, és figyelembe kellene vennie a könyvtár szakon kívüli felsőfokú végzettséget is, hiszen egy felsőoktatási vagy egyéb szakkönyvtár referensének, tájékoztató könyvtárosának vagy kéziratárosának mindenekelőtt az adott

szakterülethez kell értenie. Az általam ismert, meglehetősen életidegen tervezet éppúgy nem számol mindezekkel, mint a mai harmincas és még fiatalabb korosztályoknak a szüleiktől teljesen eltérő karrierépítési stratégiáival, sokkal dinamikusabb munkaerő-piaci mozgásaival. Vajon hány Y- és Z-generációs kolléga fogja megvárni, hogy több mint másfél évtizedes közgyűjteményi szolgálattal *esetleg* megkapja a főkönyvtárosi címet? Egyáltalán: miért ne lehetnének méltányolhatók az előmeneteli rendszerben a másutt, például az államigazgatásban vagy – horribile dictu – a piaci szereplőknél, információs tanácsadóként megszerzett ismeretek, kompetenciák?

Az utóbbi években egyre többen kérdőjelezzik meg a könyvtárak gyűjteményépítő tevékenységének fontosságát, ami helyett a hozzáférés biztosítását jelölik meg fő célként. Kultúrtörténeti skandalum volna, ha ez az elv kizárólagosságot nyerne, és a rövid távú előnyökért feláldoznánk a szakszerű és biztonságos archiválás kötelezettségét. A közjót nem feltétlenül a saját érdekeik elé helyező tartalomgazdák (azaz esetünkben a nagy kiadók) ugyanis hajlamosak szolgáltatási politikájukat egyik pillanatról a másikra megváltoztatni. Magyarán: nem biztos, hogy amihez ma hozzáférünk, ahhoz holnapután is. A felelős tudomány- és kultúrpolitikának segítenie kell a könyvtárakat abban, hogy legalább szűkebb szakterületük irodalmát hosszú távon megőrizhessék.

– *Köszönöm a beszélgetést, és további sok sikert kívánok!*

JEGYZETEK

1. http://mke.info.hu/wp-content/uploads/2010/10/ev_fatal_konyvarosa_gergely_gyongyver_ildiko.pdf
2. A pályamű elolvasható a Kovács Máté Alapítvány, illetve a Magyar Könyvtárosok Egyesülete honlapján (http://www.kovacsmatealapitvany.hu/sites/default/files/rozsa_szakkonyvtar_a_holnap_hataran.pdf#overlay-context=node/186, (http://mke.info.hu/wp-content/uploads/2010/10/rozsa_szakkonyvtar_a_holnap_hataran.pdf), alaposan kibővített, átdolgozott verzióját pedig várhatóan a *Könyvtári Figyelő* közli három részben, a 2016. 3. számmal kezdődően.
3. Pályájáról részletesebben lásd a lapban: Vajda Kornél: Tisztelgés Rózsa György előtt. = *Könyv, Könyvtár, Könyvtáros*, 1998. 3. sz. 49–51. p.; Sonnevend Péter: Rózsa György (1922–2005). = *Könyv, Könyvtár, Könyvtáros*, 2006. 2. sz. 53–55. p.; Gregorovicz Anikó: In memoriam Rózsa György. = *Könyv, Könyvtár, Könyvtáros*, 2009. 3. sz. 39–40. p.; Csurgay Árpád: Emlékezés Rózsa Györgyre. = *Könyv, Könyvtár, Könyvtáros*, 2013. 2. sz. 53. p.; Rózsa Dávid: A kilencvenedik év. Rózsa György emlékezete. = *Könyv, Könyvtár, Könyvtáros*, 2013. 2. sz. 54. p.; Rózsa Dávid: Belakni létünk tartományait. Kiegészítések Rózsa György életrajzi kötetéhez. = *Könyv, Könyvtár, Könyvtáros*, 2015. 12. sz. 41–44. p.
4. A KSH Könyvtár történetéről, gyűjteményeiről és szolgáltatásairól a *Tudományos és Műszaki Tájékoztatás* 2013. 10. számának hét cikke alapján kaphatnak részletesebb képet az érdeklődők.
5. Elérhetősége a könyvtár honlapján: http://konyvtar.ksh.hu/index.php?s=kiadvany_nsf.
6. Ismertetése a lapban: Vasbányai Ferenc: Nem csak a számok bűvöletében. = *Könyv, Könyvtár, Könyvtáros*, 2015. 5. sz. 50–52. p.
7. Ismertetése a lapban: Tóth Béla István: „Hittük, hogy a kutatócsoportra szükség van”. = *Könyv, Könyvtár, Könyvtáros*, 2016. 5. sz. 43–45. p.